№ 18 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1956

перець

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ЗИМОВИЙ ОДЯГ

Продавець: — Навіщо тобі теплий одяг?
Кукурудза: — А в нас такі хазяїни, що, мабуть, на полі зимувати доведеться.

ЧЕРЕЗ РІЧКУ — КЛАДКА...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

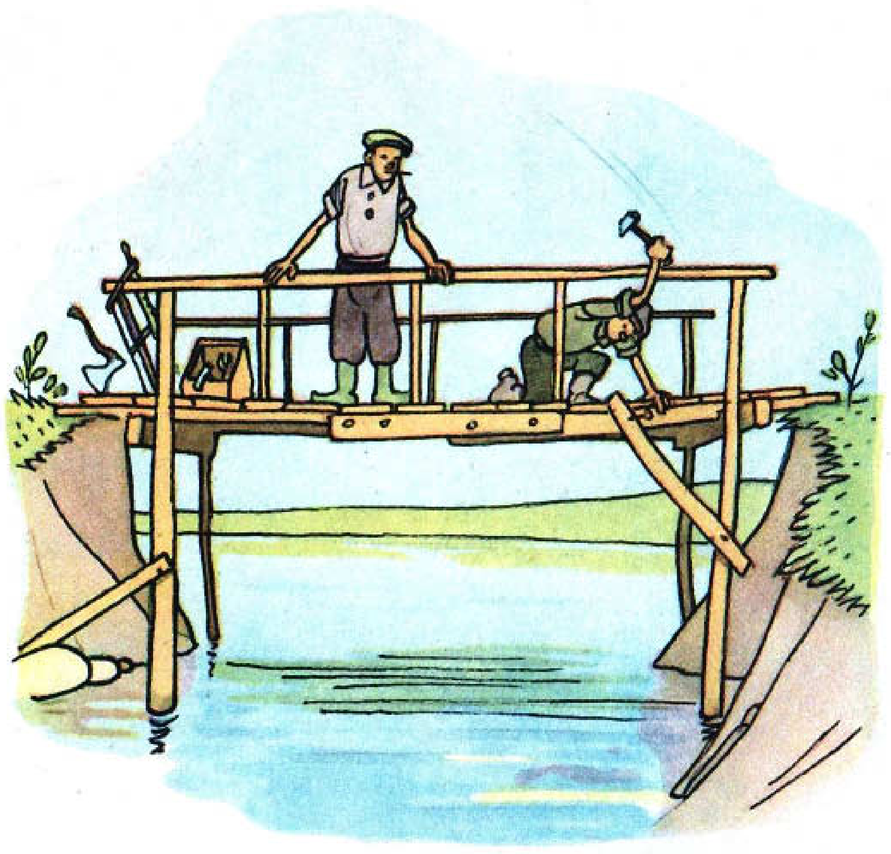

Збудували місток.

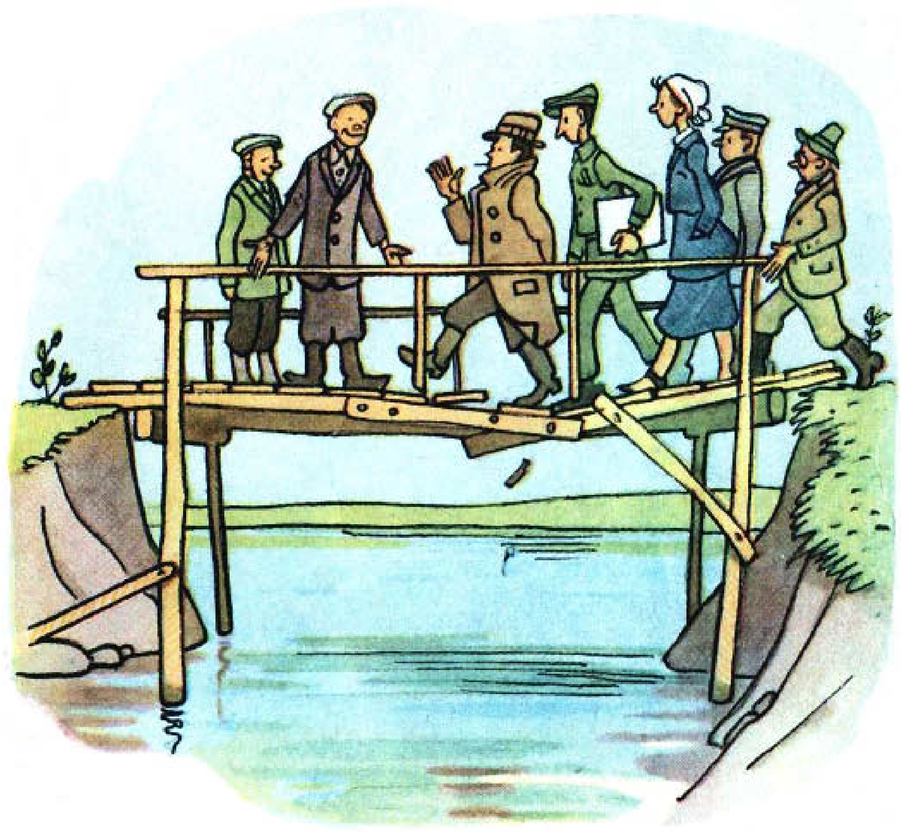

Прийшла комісія й...

...одноголосно вирішила будувати новий...

„Критика — не дівчина"

— Та хто ж любить критику?! Хіба це дівчина?! — дивується часто секретар Лисогірського райкому партії (Миколаївської області) тов. Рябенький. Виголошувати ці слова він любить до речі й не до речі. І при цьому завжди сміється. Сміється, треба сказати, теж не до речі... Бо смішки виходять дуже негарні.

Критики тов. Рябенький терпіти не може. Дивиться він на неї справді не як на дівчину, а як на злу Бабу-Ягу, що хоче його з'їсти.

На критичні виступи районної газети і обласної газети він махнув рукою, вважає їх просто горохом, яким луплять об стіну.

Недавно тільки спромігся він відгукнутися на критику обласної газети. Але як відгукнувся?! Сердито «реагнув» одним розчерком пера. Дуже злим розчерком!

Працівники районної газети М. Мілєв і Г. Щекін виступили у «Південній правді» з статтею «У Лисогірському районі повільно розгортають жнива».

Прочитав ту статтю тов. Рябенький і весело посміхнувся:

— Критика — не дівка!

Але коли обласна редакція попросила його повідомити про вжиті заходи, він штрикнув пером у чорнильницю і намалював резолюцію:

«Т. Щекіну (тобто самому авторові статті). Підготувати відповідь, що зроблено по виправленню цих фактів».

Бачте, як дотепно розсудив секретар: сам писав, мовляв, сам і виправляй, бо це мене не обходить, бо критика — не дівчина.

А через кілька днів викликав автора статті у свій кабінет і сам заходився «виправляти» його та ласкаво обіцяти:

а) з роботи вигнати;

б) з району вижити...

Отак часом зарапортовуються керівники, які мріють про те, щоб критика на їхню адресу була, як дівчина красна: тільки посміхалася до них соромливо та хихикала дурнувато:

— Я ж вас не чіпаю!..

ВЕРШНИК І КІНЬ

БАЙКА

Як вихор, Вершник мчався на коні.
«Скоріше, Орлику! — кричав.— Піддай ще ходу!
Як пощастить узяти приз мені,
Одержиш добру нагороду,—
Віддам фураж увесь,
Віддам овес,
Не шкода!..»

І Орлик прилетів до фінішу, як птах.

Коштовний приз тримаючи в руках,
Щасливий Вершник гладив вороного:
«Спасибі, друже. Ради дня такого
Гульнути треба, щоб аж гай шумів!»

І справді — цілу ніч за чаркою сидів
Ще й шкварив гопака, доки тримали ноги.
А в стайні у той час забутий кінь стояв,
Від голоду охляв,
Лизав сухе корито...

Уранці Вершника хтось запитав сердито:
— Невже коня нагодувати лінь?
— Подумаєш, велика цяця — кінь,—
Відрізав Вершник.— Я рекорд поставив!
Він тільки біг, а я — уміло п р а в и в!

Трапляються такі:
в високе крісло сів
І зразу ж:
— Я досяг!
— Добився!
— Я зумів!..
— Я забезпечив успіх колективу!

...Хоч сам тримався лиш за гриву.

М. ПОЛОТАЙ.
Переклад з російської.

Невідкладна допомога

РОНИЗЛИВО вищить сирена... Санітарна карета з червоним хрестом мчить вулицями Одеси — і весь міський транспорт дає їй дорогу.

Куди це так летить машина? Кому поспішає на допомогу медицина?

Ось уже промайнула остання міська вулиця, а машина не зменшує швидкості. Вона мчить уже селом. Тривожний зойк сирени — кури, гуси і свині кидаються врозтіч, а машина мчить далі і далі...

Нарешті, за кілька десятків кілометрів від Одеси карета зупиняється. Шофер підскакує до задніх дверей і обережно виймає з машини... смажене порося. Слідом за поросям на грішній землі з'являються кошики з усяким їстивом і пляшки з різним питвом. А вже по всьому, переступаючи через кошики, іде Анатолій Васильович Соколов з своїми рідними й знайомими.

Цього разу санітарна карета Одеського інституту курортології повезла сім'ю директора інституту Соколова на прогулянку. Не кожного дня їй випадає така легка робота. Найчастіше машині доводиться возити мисливців та загонщиків на полювання. Тоді вона змушена плигати по бур'янах, шугати по чагарниках, лякаючи своєю сиреною отетерілих зайців. Безперечно, мисливці дуже раді такій негайній і невідкладній допомозі...

Коли надвечір санітарна карета знову з пронизливим вереском проноситься містом, всі регулювальники вуличного руху поштиво розчищають їй дорогу.

Аякже, червоний хрест багато про що кожному говорить!

Одного тільки він, на жаль, сказати не може: що керівники інституту курортології поставили хрест на державну санітарну машину й перетворили її на свою повну й неподільну власність.

Павло УСЕНКО

Повсякдень неділя...

Все кругом, усе навколо
І ніяк до діла —
У Непишного Миколи
Повсякдень неділя:
В понеділок чарку,
а за нею другу...
У вівторок жарко,
у середу хуга,
а в четвер ледь не вмер,
у п'ятінку як попер —
на роботу...
Аж тут і субота!
А субота ж не робота,
до чарки охота.
Кажуть люди, що лайдак,
Кажуть люди, що пияк,
В нього, кажуть, все не так.
І не так,
і не сяк,
і ніяк до діла —
У Непишного Миколи
Повсякдень неділя.

Теревені

За теревенями і час минув:
Засідання, наради, збори...
Робив би — все б перевернув,
Із місця зрушив би і гори!
А так, як кажуть, марнотрат,
Навіщо те кому здалося —
Чи допоможуть сто нарад,
Де всяк мастак, знай, слова просить.
Аж цілий тиждень, з дня у день,
Засідання, наради, збори...
Центнери, гори теревень —
Один і другий, знай, говорить.
А діла, діла-то й бігме,
Одна подоба лиш на діло,
А коли так, то резюме:
«Зібрати збори в понеділок».

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Монастирищенський райком КП України одержав цікавого листа.

Щоб не говорити багато, дозволь тебе, Перче, цитатою з нього почастувати:

«Такий незадовільний стан з виконанням 5-ти місячного плану надходження членських внесків становить під загрозу виконання річного плану, позбавляє профспілкові організації можливості виконати плани культурно-побутового обслуговування членів профспілки, запущеності організаційно-масової роботи серед членів профспілки та є працюючі, які не прийняті до членів профспілки».

Зрозумів що-небудь?

Отож знай, що цю безграмотну директиву прислано з Черкаського обласного комітету профспілки працівників початкової і середньої школи. Чи не здається тобі, що в тому комітеті є працівники, які не те, що середньої, а й початкової школи не кінчали?

ВОЛОШЕНКО,
завідуючий оргвідділом райкому.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

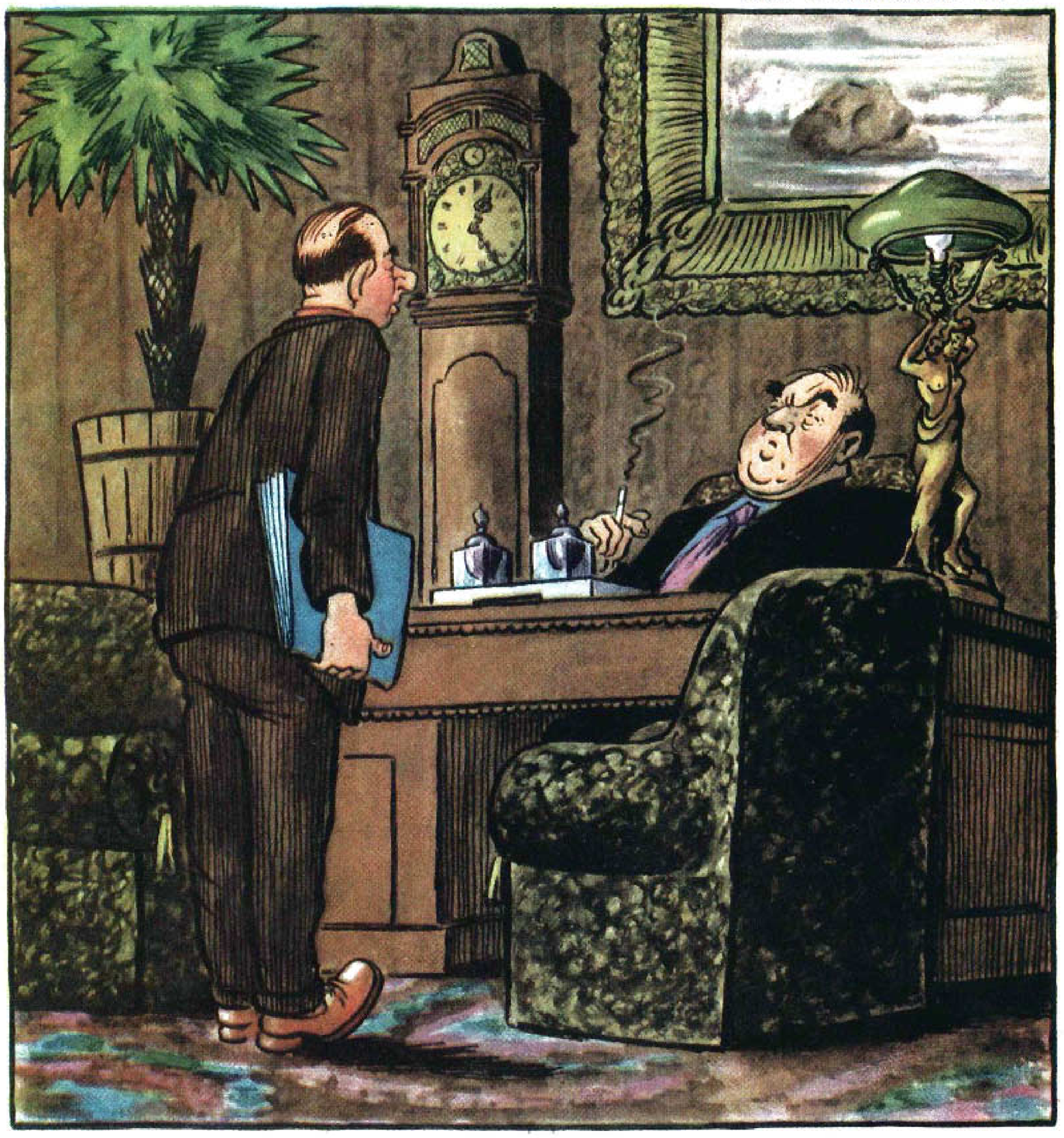

— Хто ж так оформляє службовий кабінет—килими, картини, бронза? Негайно ж приберіть ці надмірності!
— До червоного кутка?
— Ет, вигадали! Не місце їм в установі. Завезіть до мене додому...

Мораль Івана Ількoвича

Так уже склалося в житті Івана Ількoвича Кравченка: його переслідують невдачі. От хоч би й з лекціями. Інші читають публічні лекції, їх люди знають, шанують. А Іван Ількoвич якось мав прочитати дрогобичанам лекцію про моральне обличчя радянської людини. Приготувався як слід. Навіть галстука нового купив... І зірвалось. І хто, гадаєте, йому ніжку підставив? Рідна дружина! Валя. Ота сама Валюся, якій він, бувши у відрядженні, ніжно писав: «Міцно, міцно, міцно, як наяву, пригортаю й цілую мою дорогу Валюсю. Будь у житті такою, як в листах, і ми будемо жити на заздрість людям».

Воно, може, так би й було. Але народився син Сергійко. Яка вже тут поезія кохання для Івана Ількoвича в оточенні пелюшок і колиски. У цей час на видноколі блиснула нова гарненька зірочка — Тоня. І став Іван Ількoвич розриватися навпіл між Тонею і пляшкою оковитої... Одне слово, важко було йому в такій обстановці готувати лекцію. Але він переборов усі перешкоди й підготував. Лекція мала відбутися в парку ім. Васильєва.

І на тобі! Перед самою лекцією Іван Ількoвич «міцно-міцно» відмісив кулаками свою «дорогу Валюсю». А вона виявилася не такою, як у листах,— взяла та й поскаржилася прокуророві. Так що життя обернулося не «на заздрість людям», а на осуд.

Тому й не пощастило Іванові Ількoвичу лекцію про мораль читати. Натомість обсіли його клопоти про розлучення та зміну місця роботи. Працював він інструктором Дрогобицького обкому партії. А після таких неприємностей став Кравченко завідуючим відділом агітації й пропаганди Жидачівського райкому

Та не довго побивався солом'яний удівець. Нагледів він у Жидачеві Катю... Переживає він тепер солодкі хвилини нового кохання й зовсім забув про лиху долю, яка переслідує його в образі жінок. І нема кому його за рукав смикнути, щоб назад обернувся. На тих, що, як сказав поет, «...йому до всього отрути додали; одні тим, що любили, другі тим, що кляли».

Хіба ж п'ятнадцять років тому не любила його і не кляла (і досі кляне!) Шура? Ота Шура, від якої він утік аж у Дебальцево.

А в Дебальцевому лиха доля спіткала його в образі Олі. У них з Олею й дитинка була вже знайшлася. Тоді він і Олі всі ребра перелічив та й покинув.

Невідомо, що б з ним сталося, коли б не Ніна. Розігнала вона тугу його серця. Може, на Ніні Іван Ількoвич і поставив би крапку, коли б не Валя. Ота сама «дорога Валюся», з якою він зібрався прожить «на заздрість людям». А Валя взяла та й перекапустила йому всі плани. Й лекції про мораль не дала прочитати.

Вимушений був Іван Ількoвич Кравченко уп'яте віддавати навіки своє велелюбне серце жидачівській Каті! П'яту сім'ю вже збиває невгамовний мораліст.

І доводиться нам тепер за нього потерпати. А що, коли у Жидачеві його спіткає ще якась лиха доля в образі принадної жіночки?

Невже ж так і не пощастить Іванові Ількoвичу прочитати свою лекцію про моральне обличчя радянської людини?

І. ПУРТОВ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Повсякденну боротьбу за чистоту і культуру на виробництві деякі господарники підмінюють різними «місячниками чистоти» та іншими короткотерміновими кампаніями.

Без слів.

СПОЖИВ-ВИКРУТАСІЯ

Голова Олицької райспоживспілки на Волині т. Жовтянський — людина рішуча. Він не панькається з розтратниками і шахраями. Р-р-раз! — і зняв з роботи. Щоб іншим не кортіло.

Почали, наприклад, покупці з села Дідичі скаржитись на завідуючу магазином Надію Багнюк. Жовтянський негайно перевірив одну, другу, третю скарги і після надцятої — р-р-раз! — у грудні минулого року звільнив Багнюк з роботи.

У січні цього року Багнюк призначили завідувати магазином в село Миловицю. Тепер, міркував Жовтянський, вона і дітям своїм закаже, щоб не зазіхали на кооперативне добро. Але вже через кілька днів з села посипались скарги.

— Рятуйте, люди добрі! Грабують!

Перевірив Жовтянський скарги і в квітні р-р-раз! — знову зняв Багнюк з роботи.

— Так буде з кожним, хто насмілиться обдурювати і обважувати покупців,— повчально сказав Жовтянський.

І справді. Коли в селі Покащів спіймалася на гарячому шахрайка В. Юскевич, її негайно звільнили з роботи. На її місце завідувати магазином призначили... Надію Багнюк.

Жовтянський дивується: і чому це в нас у крамницях не припиняються крадіжки та шахрайство? Адже ми суворо караємо винних.

Чому?

Чи не тому, що в Олиці споживкооперація перетворилась для шахраїв на споживвикрутасію?

Мал. Л. БОЙКА

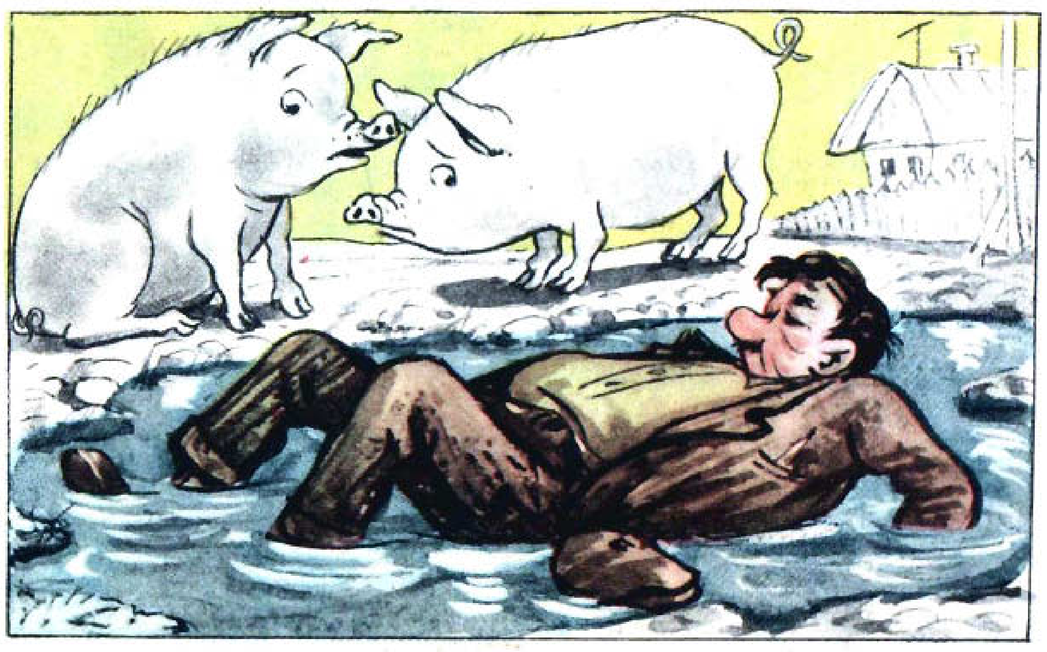

— От свиня — на всю калюжу сам розлігся!

Лисиця підказала

Лисиця подругу зустріла
Й до неї: — Здрастуй, сестро мила!
Повір, тебе я ледь пізнала —
Така ти гарна, сита стала...
Які б харчі ото вживати,
Щоб і собі такою стати?..
— Хе-хе... Качата та курчата!..
— Курчата?.. Де? В якому краї?
— На птахофермі біля шляху...
— А що, там сторожа немає?
— Та сторож є... Немає даху.

О. ПОНОМАРЕНКО.

с. Весела Долина,
Дніпропетровської області.

ШКОЛА З ТАНЦЯМИ

Весело йде навчання у недавно збудованій Дудчанській середній школі, Ново-Воронцовського району на Херсонщині. Тільки-но відчиняються двері школи, як учителі разом з учнями починають стрибати й танцювати.

— Гоп! гоп! — гукає директор, підбадьорюючи педагогів, які стрибками пробираються до вчительської.

— Не кажи «гоп», поки не перескочиш! — стримує першокласника учень старшого класу і пояснює йому, як треба стрибати через дірку в підлозі, щоб не поламати ніг.

І так перед кожним уроком.

Щоб провітрити класи, треба відчинити вікна. А як їх відчиниш, коли вони розсохлись і покосились?

Двері в школі, як і вікна, теж покосилися. Нелегко їх відчиняти й зачиняти.

За дверима — коридор. У ньому, крім проваленої в багатьох місцях підлоги, є ще й стеля з карнизом, репутацію якого весь час підмочує дірявий дах. Отож, танцюють тут, поглядаючи одним оком вгору, а другим униз, під ноги.

Та чи не найбільш інтенсивні танці відбуваються взимку. Нові груби пожирають вугілля тоннами, а гріють тільки небо. Учні ж і вчителі гріються, танцюючи, і дуже жалкують, що нема серед них виконробів третього будівельно-монтажного управління Булавацького, Бокова і Вовка та керуючого трестом Мамотенка, які два роки тому здали оцю школу в експлуатацію.

Де ви, браття будівельники?

Вас запрошують на танці!

Л. АРАБЕЙ

Тетерю розбудили

Василь Симонович Тетеря, директор універмагу, прийшов з роботи, повечеряв і, взявши газету, приліг на канапу відпочити. Умови для відпочинку були найліпші: дружина поралася на кухні, діти тихенько гралися в сусідній кімнаті.

Василь Симонович прочитав інформацію «З залу суду», проглянув повідомлення про погоду і вже збирався, як завжди, прикритися газеткою й подрімати з годинку, коли раптом почув:

— Головне — не хвилюватись. Я виграв...

«Головне — не хвилюватись» — було улюбленою примовкою Петра Івановича Папружкіна, продавця універмагу з відділу «Хутро». І було це сказано з такою інтонацією, з якою говорив лише Петро Іванович. Василь Симонович, безмежно здивований, підвів голову.

Голос чувся з сусідньої кімнати. Василь Симонович, не злазячи з канапи, обережно прочинив двері, зазирнув туди і ледве стримався, щоб не зареготати.

У сусідній кімнаті з його дочками Майєю і Олечкою грався Папружкін. Тільки не той Папружкін, який, поважно підкручуючи руді, як хвіст у білки, вуса, стояв за прилавком у відділі «Хутро», а маленький Папружкін, якому було не більше шести років.

Маленький Папружкін стояв перед його доньками і тримав у руках фішки з нової гри, яку Василь Симонович недавно купив своїм дочкам.

— А бодай тебе!.. — посміхнувся Василь Симонович.— Бач, синок! Викапаний батько! Не тільки рудий і кирпатий, але й батькові слівця підхопив! І спритний — як батько. Кілька днів, як переїхали до нашого будинку, а він уже встиг заприятелювати з моїми.

Посміхаючись, Василь Симонович знову почав моститись на канапі. Він уже відчув, як щось тепле й надзвичайно приємне починає обгортати його тіло, але голосок маленького Папружкіна знову задзвенів на всю квартиру:

— А зараз давайте гратися в тата й маму, в тата і маму!

Василь Симонович спросонку закліпав очима.

— Я — мама, я — мама, — заскакала п'ятирічна Олечка, менша дочка Тетері.

— Ні, мамою буду я, ти ще мала,— заперечила Майя, якій недавно сповнилось шість років.

— Я татом буду,— строго заявив маленький Папружкін, якого, до речі, й звали, як батька, Петею.— Майя буде мамою, а Оля буде до нас в гості приходити.

Олечка не перечила і проти того, щоб бути гостею. Вона, певне, була рада, що старші не проганяють її і не ставила своїх вимог.

— Ех, діти, діти,— зітхнув Василь Симонович і, прикрившись газетою, повернувся обличчям до стіни.— Малі — дурні, їм аби забавка... Невже і я колись такий малий та дурний був? — і він широко позіхнув, збираючись, нарешті, заснути.

Але заснути Василю Симоновичу не судилося. Голос Петі Папружкіна повернув його до дійсності.

— Вам хутро чи матеріал на костюм? — якимсь таємничим голосом запитував Петя.

Василь Симонович одвернувся від стінки, протер руками очі, які ніяк не хотіли розплющуватись, і знову зазирнув до сусідньої кімнати. Петя, заклавши руки в кишені і трохи піднявши праве плече, як це часто робив Папружкін-старший, стояв перед Олечкою, личко якої ледве визирало з-під великого маминого капелюха. На шиї в Олечки була строката мамина косинка, а в руках — нова мамина сумочка.

— Хутро чи матеріал? — напівголосно вдруге запитав Петя.

— Я... я не знаю, що відповідати,— закліпала очима Олечка.

— Відповідай «хутро»,— нетерпляче підказав Петя,— ти ж тьотя, а тьоті завжди хутро просять.

— Хутро,— пропищала Олечка.

Майя, яка в цей час з захопленням дивилася на сестричку, зрозуміла, як вона прорахувалась. Їй, як «мамі», Петя загадав іти на кухню і готувати обід, а на Олечці он такий красивий капелюх, мамина косинка, а в руках така чудесна сумочка. Але Майєчка зрозуміла, що мінятися ролями пізно.

— А яке хутро — котикове чи цигейкове? — допитувався Петя.

Олечка знову закліпала очима й почала поправляти капелюх, що сповзав їй на очі.

— Котикове, кажи котикове,— не стрималася й підказала Майя.

Петя рвучко повернувся до Майєчки.

— Замовкни! — суворо наказав він. — Йди на кухню, це не твого розуму справа... — Потім Петя знову повернувся до Олечки і солодким голосом промовив: — Головне — не хвилюватись. Так яке вам — котикове чи цигейкове?

— Ко-ко-котикове,— промуркотіла Олечка.

— Добре,— голосом Папружкіна-батька промовив Петя й озирнувся.— Це вам коштуватиме п'ять тисяч... Гроші кладіть на стіл... Тільки, якщо сьогодні ж не купите ви,— охочі знайдуться... Хутро — перший сорт.

У Василя Симоновича, який стежив зі своєї канапи за дитячою грою, сон як рукою зняло. А при останніх Петіних словах він відчув, як по спині йому морозом сипонуло.

Олечка тимчасом відкрила мамину сумку і почала удавати, ніби щось дістає звідтіль. Петя забирав зі столу невидимі пачки грошей і засовував їх у неіснуючі кишені коротких штанців.

— У магазин до мене приходьте години о четвертій,— говорив Петя.— Директора в цей час ніколи не буває. Він хоч у нас і лисий дурень, але на очі йому краще не потрапляти.— Останні слова маленького Папружкіна справили на Василя Симоновича таке враження, ніби хтось зненацька шпигонув його шилом.

Він схопився з канапи, підбіг до дверей сусідньої кімнати, де гралися діти, і витріщив очі на маленького Папружкіна. Але Василь Симонович не бачив Петі. Йому здавалось, що перед ним стоїть сам Петро Іванович Папружкін.

«Спекулянт! — захотілося вигукнути Василю Симоновичу.— До суду, до суду тебе!» — але він не міг вимовити й слова.

Директор універмагу вибіг до коридора й похапцем почав совати в калоші свої ноги, взуті в хатні капці.

«Лисий дурень, лисий дурень»,— буркотів він собі під ніс.

Потім Василь Симонович почав швидко одягати пальто.

«А я нічого не знав», — продовжував буркотіти Тетеря. «Зовсім сліпим був». — І, вхопивши в руки шапку, директор універмагу хотів уже вибігти на вулицю, але рвучко повернувся і підскочив до Петі.

Хлопчик здивовано поглядав на схвильованого дядю, який так пильно приглядався до нього. А Василь Симонович свердлив Петю очима, ніби хотів упевнитись, що бачене й чуте сталося не уві сні, а наяву.

І, нарешті, переконавшись, що це не сон, Василь Симонович вискочив на вулицю.

Діти здивовано дивилися йому вслід.

— Головне — не хвилюватися, — розважливо промовив Петя і знову повернувся до Олечки.

* * *

Через кілька днів Петро Іванович Папружкін сидів на лаві підсудних і думав. Думав він, по-перше, про те, скільки років йому дадуть за спекуляцію. Тут він міг хоч приблизно, та прикинути, а коли б і помилився, то на якийсь там рік не більше. Але друга думка не давала йому спокою.

«І яка з жінок мене викрила? — думав Папружкін. — І треба ж! Усі ніби такі поважні, такі пристойні, а маєш — якась же з них та викрила. І не знаєш навіть — котра... От і роби людям добро!» — тяжко зітхнув Папружкін.

Переклад з білоруської.

СЛІДАМИ ВИСТУПІВ

Мал. К. АГНІТА

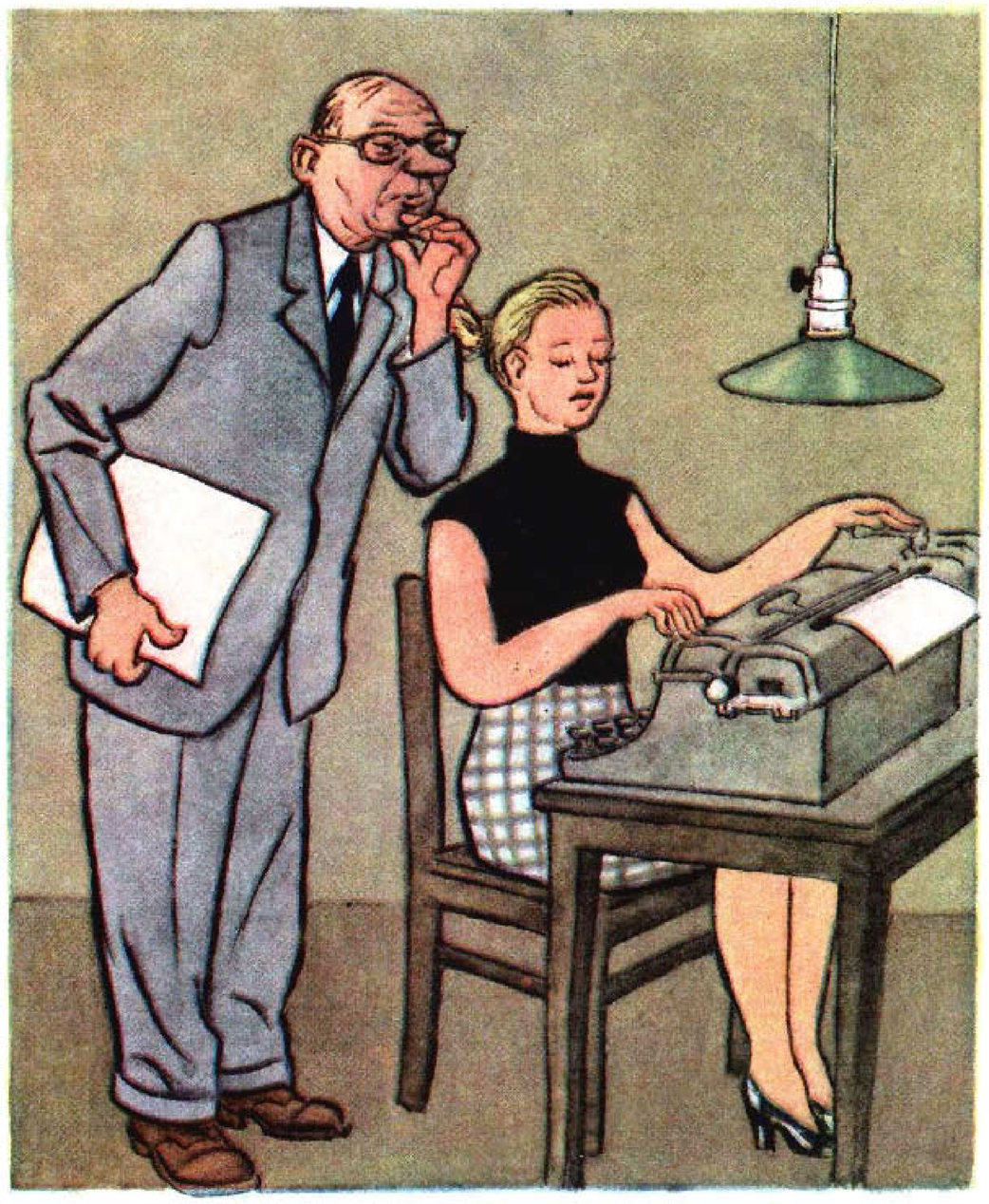

— Пишіть: усі факти ствердились, заходів вжито, винуватця покарано...

— Як?

— Цього ми ще не вирішили.

ПРО „КУКІВ"

Що таке «КУК»? Хоч ви, в зв'язку з таким запитанням, відразу й подумали щось про зозулю, але нічого спільного з зозулею «КУК», про який іде мова, не має. Прогресивні українці в Канаді, яких колись лиха доля закинула далеко від рідної землі і де куражиться, як голий на їжакові, отой самий «КУК», розшифровують це скорочення так: «Коли ум короткий». Тобто це — націоналістична організація, в якій зібрана різна каламуть, недоумкуваті, всілякі покидьки і сміття, що були виметені з української землі. Самі ж ці недоумкуваті кажуть: «Ми — «комітет українців Канади».

Але «комітети» бувають різні. А цей «комітет» такий: кинуть хазяїни з стола недогризену кісточку чи сунуть в руку долара,— вони й «кукають». Бо як же інакше — найнявся — продався. Накажуть дверима скрипіти, то й скрипи.

Прогресивні організації українців у Канаді оголосили про проведення народних торжеств у Вінніпегу на відзнаку 100-річчя з дня народження Івана Франка. А «КУК» і собі. Аякже — коваль коня кує, а жаба ногу підставляє. «КУК» оголошує своїм «куківцям» про скликання «конгресу» і широко афішує, що на цьому «конгресі» їх просвіщатиме і розповідатиме про Івана Франка Кларенс Меннінг. Отой самий професор Колумбійського університету (за сумісництвом — розвідник), який у своєму словоблудстві «Україна XX сторіччя» таке втяв, що вся Україна реготала. Отой самий Кларенс Меннінг, який писав, що промисловість України виробляє тільки напівфабрикати, а Дніпрогес для України тільки пропагандистський символ, бо всю електроенергію до останнього кіловата віддає Москві.

Що й казати, достойного «просвітителя» знайшли «куківці» на своє збіговисько. Та й не дивно,— який їхав, таку й здибав. Для «куківців» і Кларенс Меннінг знавець Івана Франка. Хай вже їх «просвіщає» американський розвідник, хоч, як кажуть, розуму і за морем не купиш, коли його дома нема.

* * *

Ні, що не кажіть, а серед українських націоналістів, які блукають по закордонах, ще не перевелися гумористи. Хоч воно на хазяйській юшці й не дуже до гумору, але буває ж сміх і крізь сльози.

Ходить десь по кав'ярнях Вінніпега чи Торонто, а чи Гамільтона український панок Витвицький. Не думайте, що це так собі — звичайненький панок, націоналістичний скиталець! О, ні. Це — «президент України»! Без жартів. Пана Витвицького саме так і величають. Мало сказати, що величають,— посаду йому таку дали. Як же можна без «президента»? У всіх народів є президенти, а українські націоналісти житимуть без президента? Це просто не личить. Хоч поганенький, хай бутафорський, але нехай буде.

Невідомо тільки, в якій саме кав'ярні і на котрій пивній бочці міститься та республіка, де «президентствує» Витвицький.

Отже, «президент» є. Та й не тільки «президент». Крім «президента» є у них УНРада, а в цій «раді» є «президія», а потім є ще «виконний орган».

Біда тільки, кажуть, у тому (та й не тільки кажуть, а й націоналістична газетка скаржиться), що в тому «виконному органі» не все до ладу. Якийсь Созонтів, що очолює цей-таки «виконний орган», уже другий рік перебуває у «безвісній відсутності» і нема кому скликати засідання не тільки «ради», але й «президії», а весь «виконний орган» звівся до однієї особи, бо один член цього «органу» вже на ладан дише, а другий не має що робити. Розповзлися й «міністри», як руді миші, шукаючи, кому б ще продатися, хто більше заплатить за облудну брехню на Радянський Союз, на Радянську Україну, на український і всі радянські народи.

Кажуть, що всякий півень на своєму смітті гордий. Українські націоналісти, які порпаються на мюнхенському смітнику, пихатіші за того півня.

Зібралися якось покійнички-мельниківці і стали раду радити: — країни між собою укладають різні договори, угоди, пакти, а ми що, ликом шиті? Давайте укладати з кимось угоду. Але з ким? Прикинули в умі. І, о, яка знахідка! Керенський же є. І уклали мельниківці якусь там «угоду» з Керенським чи то про те, хто більше у своїх хазяїв доларів виманить, чи якусь іншу спільну «платформу» виробили, це поки що залишається таємницею. Факт той, що після укладення цієї мельниківсько - керенської угоди націоналістичний листок, що видається в Мюнхені, проголосив:

«Ніколи наша справа не стояла так високо!».

І чого б ото, читачу, сміятися? А може, й справді? Смітник же смітникові не рівня. Може, той смітник у Мюнхені такий високий, що націоналісти на вищий ніколи й не піднімалися. Тому і справа їх досі «не стояла так високо».

* * *

Нещодавно якась пані Дарія Ребет, міркуючи над своїм сумним життям-буттям, написала до націоналістичного часопису статтю. І не яку-небудь поганеньку статтю, а «проблематичну», в якій чорним по білому пише: «Коли ми, вирвані з рідного грунту, закостеніємо в інертному, штивому застої... не знаходячи духовного контакту з живим пульсом життя на Україні, це буде — кінець».

Що пани буржуазні націоналісти «вирвані з рідного грунту», це без Дарії Ребет відомо всім. Що вони давно закостеніли — теж відомо всім. То такий уже вирок історії усім зрадникам і народопродавцям. А щодо «духовного контакту з живим пульсом життя на Україні», то буржуазні націоналісти його не мали і ніколи не матимуть. Щождо висновку пані Ребет, що «це буде — кінець», то вона явно втішає себе. Кінець буржуазним націоналістам давно пробив. Ще тоді, коли Україна стала Радянською Соціалістичною державою.

Українські націоналісти вірно служать своїм шефам, які купили їх за тридцять срібних. У вірності своїй «їх екселенції» — хазяям ця братія може конкурувати із псами. Помре хазяїн, — пес тяжко повиє на могилі і замовкне. Націоналісти ж не такі. Вони виють довго і протяжно. Така в них служба.

Давно вже нема ката українського Павла Скоропадського. Мабуть, і кістки потрухлявіли. А на його могилі все виють та завивають українські націоналісти. Якийсь скиталець Лан-Єсманський, що лакеював у маєтках Павла Скоропадського в Дунаївцях, Тростяниці, Маріївському та інших селах України, аж захлинається, розписуючи, який-то ладний був пан Скоропадський, та з якою він «демократичною поведінкою» був, як він підходив до людей та «питався про здоров'я».

А далі в Лан-Єсманського сталося випадання пам'яті. Не згадав він, як Павло Скоропадський — цей пан з «демократичною поведінкою» катував трудовий народ України, як він продавав Україну німецькому кайзерові, скільки народної крові запеклося на його руках.

Націоналістичний часопис, який видається в Мюнхені, пішов ще далі Лан-Єсманського. Він заклопотаний долею «престолонаслідника» — синка Скоропадського. Гетьманчук, виявляється, досі не одружений. Як же буде з майбутнім династії Скоропадського? Що буде з «престолонаслідником»? Одружиться чи не одружиться? Для буржуазних націоналістів, виявляється, це велика «державна проблема». Ну, що ж, по Ваньці й шапка. Яка держава, такі й проблеми.

Л. ДНІПРОВИЙ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Іноді кажуть: «На радощах аж до стелі підскочив...» Ми, читачі бібліотеки Старокостянтинівського цукрозаводу, теж до стелі підскочили б, якби вона в бібліотеці була. Ще півтора року тому вона обвалилася і поховала під собою не тільки книги, але й письмові запевнення дирекції, що «ремонт буде зроблено найближчим часом».

Може, ти, Перче, розпитаєш наших керівників, коли, нарешті, настане отой «найближчий час». Чи не тоді, коли й стіни бібліотеки обваляться?

Є. ГОРОВИЙ.
Хмельницька область.

ЖЕРТВИ СТИХІЇ

Мал. БЕ-ША

—Ми вашу хату, бабусю, давно б уже загасили, але наша каланча згоріла раніш...

Майстер донецької теми...

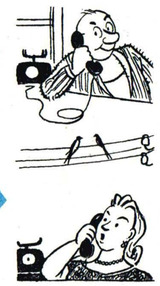

Інтерв'ю він дав для маси:
— Всіх Донбас
Хвилює нас!

...У високому «Донбасі»
Глибоко вивча Донбас...
Поглядом блука по стелі,
Все він знає у готелі:
Баню, біліард, буфет...
Все побачить наш поет —
Ген у вікнах — терикони.
І подума: — Де ж вагони,
Щоб вантажить терикони?!

Творчості високий лет...
Високо живе в готелі,
Їсть в постелі
Фрикаделі,
А дружина повсякчас
Дзвонить з Києва в «Донбас»:
— Чуєш, милий, ти дивися,
То ж Донбас! Не застудися,
Бо вітри степів — біда!
Там жахливі холода, —
Ріжуть тіло, як ножами...
Чи в мохнатій ти піжамі?

... Зачиняє він кватирку
І — знаходить слово «кирка».
Добре, що дзвонила мила —
В добрій римі підсобила!
Від натхнення швидко пише:
«Легко як
легеня дише!
Край шахтарський,
Степ донецький,
Вийшов хлопець молодецький:
Гостра кирка
В камінь гирка...»

Повернувся він в столицю,
У газеті — інтерв'ю:
— Про донецьку трудівницю
Книгу я пишу свою!
. . . . . .

Написав... Сторінка кожна —
Хоч гризи — не вабить нас.
Отаке писати можна
І не їздивши в Донбас.

Олекса ЮЩЕНКО.

ПИТАННЯ НАЗРІЛО!

Мал. С. САМУМА.

— Товариші! Доки ми будемо закривати очі на хуліганство?!

Єжи ЄСИНОВСЬКИЙ

ІНСТИТУТ АКЛІМАТИЗАЦІЇ РАКІВ

Один мій знайомий, Куборек, одержав торік високе призначення. Він став директором нового наукового закладу — інституту акліматизації раків.

Для початку директорові дали секретарку і три кімнати, а про дальший розквіт своєї установи Куборек повинен був подбати сам.

Деякий час мій приятель не міг приховати радості з приводу нового призначення. Але згодом признався, що потрапив у скрутне становище: про раків він не має жодної уяви, а проблема їх акліматизації здається йому досить складною. Але доповісти про це своєму керівництву Куборек не наважується і через те сидить з секретаркою в трьох кімнатах та цілими днями нудиться.

Я не знав, що порадити бідолашному директорові. І ми вирішили звернутися до нашого спільного знайомого, магістра Гавронки.

— Теж мені клопіт! — сказав Гавронка. — Хай Куборек візьме кількох досвідчених працівників і діло зразу піде.

Куборек послухався доброї поради і знайшов двох здібних, з чималим стажем роботи працівників, які гаряче взялися виконувати свої обов'язки.

Почали з основного — з організаційних справ. Не минуло й двох днів, як перед Кубореком лежав проект структури інституту. В проекті передбачались:

Секретаріат.
Відділ організації.
Відділ праці й зарплати.
Відділ кадрів.
Відділ адміністративно-господарчий.
Відділ планування.
Відділ фінансів.
Відділ раків річкових.
Відділ раків озерних.
Відділ раків пивних.
Відділ технології акліматизації.
Відділ інформації, а також три заступники директора.

Ознайомившись з проектом, Куборек схопився за голову.

Він вважав штат інституту занадто великим і незручним для керівництва.

Після тривалої дискусії працівники переконали свого керівника, що без відділів, які вони пропонують, інститут не зможе розгорнути плодотворної діяльності, що такі самі штати існують в багатьох інших установах, що інакше й бути не може.

Куборек погодився, але заперечив тільки проти трьох заступників, вважаючи, що вистачить і двох.

Проект належало затвердити в Державній бюджетній комісії, в Державній комісії праці, в Міністерстві фінансів, Міністерстві сільського господарства, Міністерстві державних рільничих господарств і багатьох інших установах.

Щоб розіслати проект, треба було негайно прийняти на роботу друкарку, кур'єра, купити ротатор, папір, замовити штампи, печатку тощо.

Довелося відкрити рахунок у банку, переманити з сусідньої установи кваліфікованого бухгалтера, знайти рахівника, касира, завідуючого адміністративним відділом.

Проект був розмножений і розісланий в усі організації та установи.

Потім Куборек та його співробітники цілий місяць погоджували проект.

Після численних засідань і нарад проект було, нарешті, затверджено. Правда, з деякими кардинальними змінами.

Так, борючись проти штатних надмірностей, вирішено було відділ інформації злити з відділом організації.

І ось, коли всі завідуючі відділами приступили до виконання своїх обов'язків, виявилось, що приміщення інституту мале і ніяк не відповідає завданням такої поважної установи.

Почалися енергійні пошуки нового приміщення. А тимчасом наявні кімнати почали ділити перегородками й для устаткування нових загородок почали закуповувати крісла, столи, дивани та інші меблі, проводити телефони, світло і т. д.

Всі ці складні операції забрали в директора і його співробітників два місяці напруженої роботи. Згодом завідуючі відділами приступили до складання, координування і доопрацьовування планів наукової діяльності. Обговорення і погодження планів забирало у Куборека цілі дні і навіть вечори.

І директор визнав, що без першого заступника йому ніяк не обійтись.

Завідуючі відділами поставили перед дирекцією питання про укомплектування інституту новими співробітниками. Насамперед було розширено відділ кадрів. Оскільки директорові доводилося знайомитись з анкетами, заявами та іншими документами, особисто розмовляти з бажаючими поступити на роботу, Куборек взяв ще одного заступника.

Якось зустрівши Куборека, я дізнався, що його інститут налічує вже 74 працівники. Ми не змогли довго розмовляти, бо директор поспішав на засідання, присвячене дуже важливому питанню — придбанню сучасних найдосконаліших лічильних машин.

Місяць тому я зайшов до Куборека, але не застав його дома. Дружина поскаржилася, що чоловік її пізно приходить з роботи, страждає на перевтому й на розладнання нервів. Куборек, мовляв, поставив питання про призначення третього заступника, але натрапив на опір якогось заздрісника.

Я залишив Куборекові записку, в якій просив у вільну хвилину зайти до мене.

І Куборек прийшов, але тільки тому, що добився-таки, нарешті, третього заступника.

— Ти розумієш, — авторитетно доводив мені Куборек, — у мене в інституті сто тридцять співробітників, роботи по горло... Хіба можна керувати без заступників?..

Погомоніли, перехилили по чарці.

— А як же раки? — питаю.

— Раки? Ми ще за них не бралися. Нема, брат, часу. Правду кажучи, ми ще не знайшли спеціаліста по акліматизації раків. Може, ти кого знаєш?

Я сказав, що подумаю...

Переклав з польської
Г. ВОЛЯНСЬКИЙ.

ПРИНЦИПОВИЙ

ВЛАДИСЛАВ Петрович Передерній, директор проектного інституту «Дніпрошахт», відсунув списаний аркуш паперу, поклав ручку і подивився на настільний годинник, що мав форму штурвала. Був обідній час. Владислав Петрович, заздалегідь смакуючи обід, подумав, що було б непогано по дорозі додому купити пляшку хорошого вина. Після недовгих міркувань він підвівся з крісла і попрямував до вішалки. Та не встиг директор надіти шляпу, як двері тихенько рипнули і на порозі з'явився середніх років чоловік у темносиньому костюмі.

— Дозвольте?—сказав він, дивлячись на господаря кабінету гострими очима.

— Будь ласка,— відповів Передерній, відчуваючи, що його бадьорий настрій зразу ж вивітрився.—Чим можу бути корисним?— запитав він, повертаючись до столу і знову сідаючи в крісло.

— Я чув, що у вас є вільне місце начальника відділу,— сказав відвідувач, обережно присідаючи на стілець.— Я хотів би запропонувати свої послуги.

— Так, так, нам потрібен начальник відділу,— сказав Передерній, намагаючись пригадати, який це вже претендент на вакантну посаду. «Здається, п'ятий»,— подумав він і вголос додав:— Я підшукую підходящу людину... А ви що, тепер не працюєте?

— За сімейними обставинами змушений переїхати до вашого міста.

— Я попрошу вас заповнити анкету,— з цими словами директор дав відвідувачеві бланк.

«Ну, як мені підібрати того начальника відділу?» — задумався Передерній, випровадивши гостя з кабінету. Він вийняв з шухляди кілька анкет, заповнених різними почерками, і почав їх листати.

— Ось Вікторов... За всіма даними підходить... але ж одна неприємність: звільнений за скороченням штатів. Значить, працівничок, мабуть, не дуже. Хто ж буде звільняти ділових людей?

— Або взяти хоч би Петлицького... Раніше працював у Міністерстві хімічної промисловості, а тепер хоче перейти до нашого міністерства. Навіщо ж людині переходити з одного міністерства до іншого? Чим довше працюєш на одному місці, тим краще тебе знають, поважають. Логіка каже, що тому Петлицькому нічого стрибати з місця на місце. А раз людина стрибає, значить, має якісь грішки... Краще з ним не зв'язуватися... Буде спокійніше.

— Ну, а анкета Прунька мені зовсім не подобається. На перший погляд усе немовбито до ладу, але ж від нього тхне чимсь таким... У його біографії нема яскравої лінії... Навіть прізвище якесь не солідне, не серйозне.

— Здається, найкраща кандидатура Костянтинова. Людина в літах, великий виробничий стаж, має хороші характеристики. Тільки ніяк не можу зрозуміти, чому він і досі не одружений?

Знову рипнули двері, і до кабінету, тримаючи в руці заповнену анкету, повернувся п'ятий претендент. Передерній узяв листок і сказав відвідувачеві, щоб той навідався днів через три.

Коли за відвідувачем зачинилися двері, Владислав Петрович почав уважно вивчати анкету.

— О, та це птиця високого польоту! Кандидат технічних наук, має наукові праці. Буде хороший начальник відділу!

Директор ще раз проглянув анкету — і веселі вогники, які спалахнули було в його очах, почали загасати.

— А чи не занадто багато він знає? Зв'яжися з ним, так він у всі справи свого носа стромлятиме. Тут, мовляв, не так, а там треба інакше. Така веремія здійметься! Авторитет, чого доброго, почне підривати. Захоче козирнути своїми знаннями. Краще подалі від таких розумах. Я не проти них, нам розумні люди потрібні, але нехай вони працюють в іншому місці.

Недбало кинувши анкету в шухляду, Передерній знову згадав про обід і зразу ж повеселішав. Проте радість його була короткочасною: не встиг він одягтися, як задзвонив міжміський телефон. Викликали з міністерства.

— Ми хочемо командирувати до вас спеціаліста на посаду начальника відділу,— рокотів приємний бас.— Чудовий працівник...

Владислава Петровича аж у піт кинуло. Його думки замелькали, як вікна вагонів кур'єрського поїзда.

— Якась каверза... Чого це міністерство зацікавилось моїми кадрами? Там замислили щось лихе... Прийняти його — значить, покінчити самогубством... Стежитиме за мною і про все повідомлятиме міністерству...

Від таких думок у Владислава Петровича очі стали рогом і він щосили закричав у трубку:

— Ні, ні —не треба! Я вже підібрав людину!

— Тоді все гаразд... Пробачте за турботу,— відповів бас і поклав трубку.

Владислав Петрович зітхнув і, косо поглядаючи на телефон, схопив шляпу і швидко вискочив з кабінету.

Біля під'їзду ждала машина, яка помчала директора додому. Він дивився у вікно на пішоходів і заздрив їм: вони не знають, що то значить добирати кадри! Директор так розхвилювався, що навіть забув купити пляшку вина.

Заспокоївся він дома, сидячи за обідом. Після обіду, коли в людини буває благодушний настрій, Владислав Петрович розповів про свої негоди дружині.

— Дивак ти,— авторитетно сказала дружина.— Навіщо тобі псувати нерви? Візьми ти Кулішова. Він тихий, покірний, на розум не багатий... Ось уже півроку тиняється без діла. Працівник з нього може й не дуже, зірок з неба не знімає, але начальство поважає. Візьми його. Він ноги тобі цілуватиме. З ним будеш спокійно себе почувати. Я сьогодні ж подзвоню дружині Кулішова і скажу, щоб вона прислала його до тебе.

— Ні, ні, зачекай,— заперечив Владислав Петрович, дивлячись на дружину здивованими очима.— Я повинен подумати. Тут треба прикинути, зважити...

Владислав Петрович задумався і почав міряти кімнату широкими кроками. Та ось він зупинився, різко махнув рукою і голосно крикнув у бік кухні:

— Хай буде так! Присилай Кулішова!

І почав одягатися.

Ф. ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

м. Харків.

Дмитро БІЛОУС

ПОРТРЕТ СЛИМАКА

Я знаю, заздрять мені люди:
«От висунувсь Кузьма Слимак!»
А я не б'ю себе у груди
І не кажу, що це не так.

Мені привільно жить на світі,
Бо я в контакті з усіма.
Мене тримають дружби ниті,
У мене й ворогів нема.

І видатні, й номенклатурні—
Для мене братія своя.
Лиш деякі вважають дурні,
Немовби безпринципний я.

Та їх—до бісового тата,
Коли вони не вміють жить!
Їх, принципових, запитати
У мене аж язик свербить:

«Чи глупаки ви, чи наївні,
Чи вороги собі й сім'ї?..»
Тим і тримаюсь я на рівні,
Що в мене принципи свої.

І їх нікому не змінити,
Бо знаю тезу я одну:
Не їв—ложок не будеш мити,—
Ходи собі, як лин по дну.

А то скажи про щось одверто,
А через рік чи два—біда:
Уже тебе буквально стерто,
Бо хтось тобі та пригада!

В житті ж бувають різні зміни,—
Було отак, а стало так.
«А йди-но, чули навіть стіни,
Що говорив колись Слимак».

«А розкажи нам, чоловіче,
А дай-но, голубе, одвіт...»—
Сам час на суд тебе покличе,
Так що немилий буде й світ.

Мовчу ж—і що кому до мене?
І вже не вскочу я в капкан.
Про мене що там хоч, Семене,
Аби, як кажуть, я Іван.

Хай модно це, а чи не модно,
Старий начальник чи новий,
Хай віяння які завгодно,
А я правий. Завжди правий.

Питають щось—кажу: «Ми зважим,
Порадимось, чи так, чи ні».
Хороший вашим я і нашим,
Хороші і вони мені.

Мирон Ілліч і Яків Савич—
Запеклі давні вороги—
У мене стрілися віч-на-віч,
Мені обидва дорогі.

Щоб не псувати іменини,
Вони лояльними були,
Всміхались навіть їх дружини
И за Слимака вино пили.

Хе-хе! Між ними бій постійний,
А я винце із ними п'ю...
Отак роби—і ти спокійний
За себе й за свою сім'ю.

І п'ють на честь мою по штофу
Міцні напої та терпкі.
А ви ідіть хоч на Голгофу,
Як принципові ви такі.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

От якби ти побачив книжкову крамницю у Старо-Млинівці! У нас всі книголюби біля неї підскакують. І не тільки рядові книголюби. Підскакував уже голова райвиконкому т. Фещук, підстрибував секретар райкому партії т. Кряж, плигав сам директор облкниготоргу т. Чупрунов.

Хто не вміє стрибати, тому в нашу крамницю не потрапити, бо східці біля її дверей давно завалились. Стіни крамниці хитаються, стеля ледве тримається, книги лежать в штабелях, як дрова, тому що в приміщенні повернутися ніде. Добре було б, якби й ти, Перче, «підскочив» до нас хоч на часинку та пояснив кому слід, що таке книжка і як нею торгувати треба.

В. АІСТОВ.

Сталінська область.

А, Б, В, Г, Д...

Азбуку мама Володі купила,
Мама Володю читати навчила
З літери А і до літери Д...
Чують, аж тато з роботи іде.

— Тату, я вмію вже букви читати,
Скоро всю азбуку буду я знати...
— Ич, молодчина! У мене пішов!..
Видно, моя, Хомича, в нього кров!..

— Тату, а ти прочитаєш?..
Дивися,
Ось ціла азбука!..
Тільки не збийся. —
І на дивані Володя кладе
З літери А і до літери Д.

Радий Хомич сиву шапку скидає,
Поруч з Володею долі сіда.
Азбуку важно-поважно читає:
— А-Би, Ви-Го-Да́...

Кожний по-своєму вміє читати,
Отже, й не дивно, що добрий Хомич
Хоче й від азбуки в и г о д у мати, —
Ич!

Григорій КРИВДА.

м. Артемівськ,
Сталінської області.

Не можна сказати, що правління колгоспу ім. Булганіна, Скала-Подільського району, Тернопільської області, побачивши, що тваринницьким фермам сутужно доводиться без води, не кидалося ні туди, ні сюди. Ні, правління ще рік тому подалося з бідою своєю туди, де за широким столом возсідає т. Найда, начальник обласної будівельно-монтажної контори тресту «Укрмехгідробуд».

— Платіть тридцять п'ять тисяч карбованців,— сказав начальник,— і ми вам воду з-під землі дістанемо.

Переказало правління конторі необхідні їй тисячі, приїхали до колгоспу завзяті копачі і заходилися криницю копати. Проколупали вони в землі дірку і на вісімдесятиметровій глибині до води добралися. А добравшись до води, вельми зраділи, на радощах всі свої труби з землі повитягали та й поїхали до т. Найди успіхом хвалитися. Після їхнього від'їзду свердловина обвалилася, піском забилася і тепер на тому місці, де вона була, вже ніяких знаків не видно.

Знову кинулося правління до контори:

— Як вам не гріх? Куди ж годиться така робота?

Але начальник Найда тільки посміхається тепер. Що з того, що ферми без води лишилися? Він своє діло зробив: у колгоспній касі дірку просвердлив добрячу!

Малюнки художника угорського журналу «Лудаш Маті» Кароя **ШАНДОРА**, виконані спеціально для Перця.

«ВОЙОВНИЧИЙ» КРИТИК

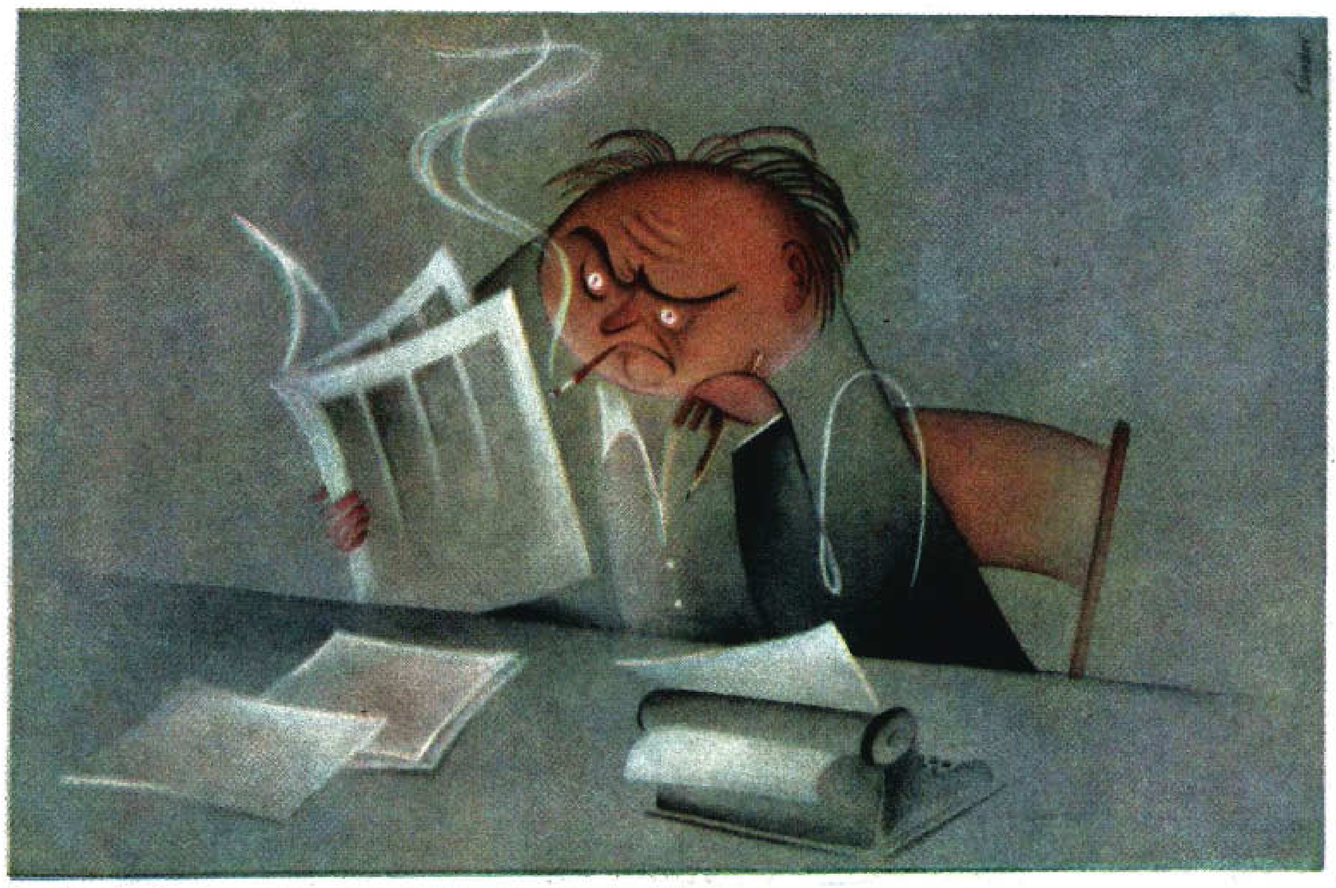

— Кого б його ще покритикувати без риску?

Мрія далеко не ідеального керівника про колективне керівництво.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Півроку тому хтось із контори «Укоопбудторглісу» (керуючий т. Карпов) пустив у світ чотиривісний вагон з вогнетривкою цеглою. Блукав-блукав той вагон, поки прибився аж на Закарпаття до ст. Берегове. Тут він знову впав в око «Укоопбудторглісові». Поки в Києві судили та рядили, кому і що з тією цеглою робити, минув місяць. Аж по тому віддали цеглу нам, Берегівській райспоживспілці. Ми за цеглу, а залізниця за нас: платіть, мовляв, штраф за простій вагона.

За що ж, кажемо, платити — адже вагон простояв не з нашої вини.

Аж тут, спасибі, керуючий «Укоопбудторглісу» т. Карпов нам таку раду врадив: ви нам дайте документи, що сплатили за простій гроші, а ми їх вам до копійки повернемо.

Так ми й зробили. Але Карпов зробив не так, як писав. Уже п'ятий місяць не повертає нам грошей.

От, Перче, й вийшло, що в «Коопбудторглісі» хтось кислиці поїв, а оскома на нас напала.

Г. МУШКА,
бухгалтер Берегівської райспоживспілки.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

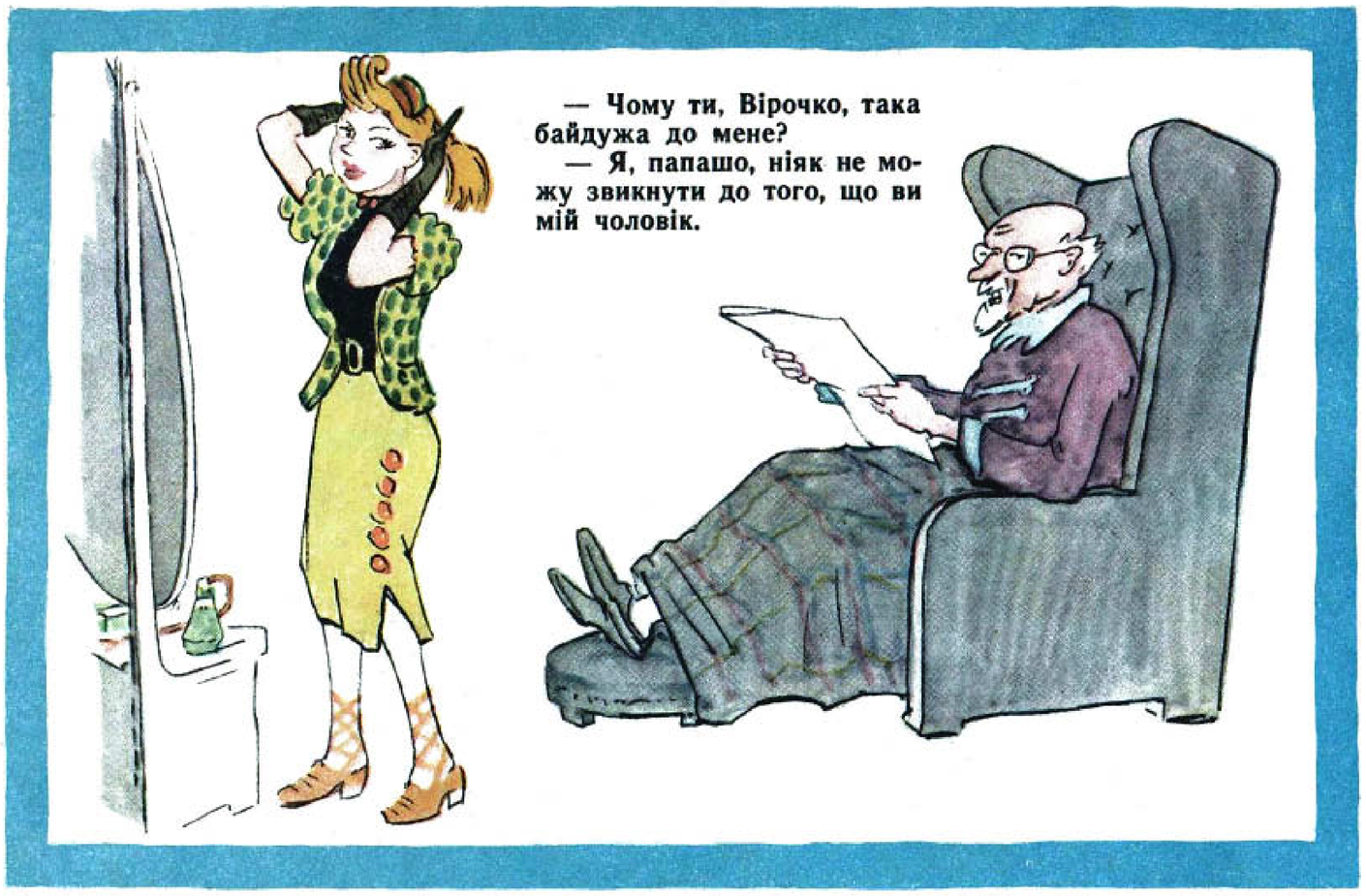

— Чому ти, Вірочко, така байдужа до мене?

— Я, папашо, ніяк не можу звикнути до того, що ви мій чоловік.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Надрукуй, будь ласка, на своїх сторінках таке запрошення голові Рогатинської райспоживспілки т. Сулимі, директорові райпромкомбінату т. Матису та заврайавтошосдору т. Степанову:

«Дорогі товариші Сулима, Матис і Степанов! Дуже просимо вас завітати до курортного села Черче. Хороше наше село. І чого ви тільки тут не побачите! Бані не побачите, і перукарні теж. Не побачите ні різних там побутових майстерень, ні справних шляхів.

Приїжджайте, товариші Сулима, Матис і Степанов, тільки не баріться.

З пошаною

ЖИТЕЛІ ЧЕРЧОГО».

Станіславська область.

ПОШТА ПЕРЦЮ

Яєчні КУРИ

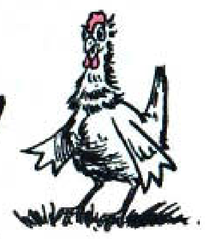

Добрі кури в нас в артілі
Ще й півнів хороших тьма.
Скільки корму переїли,
А яєць нема й нема.
Вже давали й концентрати,
Кукурудзу, ячмінець,
Але кури — мов закляті:
Ні приросту, ні яєць.
— Ну, нехай були б голодні,—
Мовить, часом, рахівник,—
Сам же бачив, як сьогодні
Віз фураж їм грузовик...
Обліковця теж вражає:
— От ледащо кури ці! —
Чим заповнити, не знає,
Зведень чисті папірці.
Зоотехнік чисто звівся
(Глянеш збоку, жаль бере).
В печінки, напевне, в'ївся
Звіт про яловість курей.
Голова один сердешний
До тих скарг немов оглух:
Кажуть люди, від яєчні
Зіпсувався в нього слух.

І. ТРУБКА.

АВТОРИТЕТНИЙ БОРЖНИК

Зажурилися у Мізоцькому райкомунгоспі — об'явився в районі такий мешканець комунальної квартири, який 30 місяців не платить ні за квартиру, ні за електрику.

Дивувалися приїжджі: — Чому ж ви його, жмикрута, до суду не притягнете?

— Не можна, голубе,— зітхають мізоцькі комунальники,— в нього — авторитет. Це штука делікатна. Підірвеш — не доточиш.

А мешканець, якому так боялися авторитета підірвати, незабаром переїхав у Клевань. І що ж ви гадаєте — і там кілька місяців не платив за квартиру. А потім таки знайшов спосіб, як виручити комунальників: доручив платити за свою квартиру Клеванській спецшколі.

Може, воно так би й минулося, коли б не довідалися у Ровенському облвиконкомі про велику заборгованість по квартплаті в Мізочі та в Клевані.

— А де ж той, що кілька років за квартиру не платить? Ми його, безсоромного, ми йому, безсовісному! — нахвалявся заступник голови виконкому облради т. Аркуша...

Та як довідався, що «безсоромний» і «безсовісний» боржник не хто інший, як колишній секретар Мізоцького райкому партії, а нинішній голова Клеванського райвиконкому Михайло Іванович Печений, то так ні на що й не зважився. Тільки написав Печеному листа, в якому лагідно попросив звернути увагу на злісних неплатників квартирної плати в районі.

А на його, Печеного, власну заборгованість і натякнути посоромився. Побоявся, видно, авторитет підірвати...

ЗНАЙОМИЙ ГОЛОС

Мал. Л. КАПЛАНА

У ФРН (Західна Німеччина) заборонено Комуністичну партію.

Гітлер: — «Моя боротьба».

КОЛИ ПІДЛАБУЗНИЦТВО СИЛЬНІШЕ СМЕРТІ...

(Малюнок-байка)

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Вовк: — Я тебе з'їм!
Заєць: — Приємного апетиту!

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У листі викладача Одеського залізничного технікуму т. Шраги («Перець» № 7) писалося про те, що працівники Одеського поштамту не шанують художньої продукції, яка надходить на поштамт: накладають поштові штемпелі на художні листівки так, що псують ними зображення.

Наказом по поштамту винному у цьому працівникові Савваті оголошено догану.

★ У № 9 журналу було вміщено листа про те, що Дубов'язівський спиртозавод (Сумщина) випускає в ставки барду, від чого гине риба.

Після виступу Перця виконком обласної Ради виділив спиртозаводу земельну ділянку під бардяне поле. В експлуатацію його здано наприкінці серпня.

★ В об'явах, вміщених у № 10 журналу, повідомлялося про те, що київські промартілі «Механік» та «Металіст» випускають недоброякісні іграшкові вантажні автомашини та електропрогравачі.

Київська міськпромрада повідомила редакцію, що наведені факти дійсно мали місце. Правління артілі «Механік» оголосило догани начальникові цеху дитячих іграшок т. Рабиновичу та контрольним майстрам т.т. Сороці і Меламеду. Технічному керівникові артілі т. Кітнеру та начальникові ВТК Прокопцю зауважено за недостатній контроль за якістю продукції.

Електропрогравачі застарілої конструкції, що їх випускала артіль «Металіст», з виробництва знято.

★ Перець одержав листа про погану роботу споживчої кооперації в Дублянах, Дрогобицької області.

Заступник голови правління Дрогобицької облспоживспілки т. Кибало повідомив, що наведені у листі факти дійсно мали місце.

За те, що кадри райспоживспілки були засмічені особами, які вже судилися за порушення правил радянської торгівлі, голову Дублянської райспоживспілки Жернакова з роботи знято. Також знято з роботи голову Карналовицького ССТ Городицького та бухгалтера Пандяка.

★ З Амвросіївського цементного комбінату Перцеві написали про аморальні вчинки виконроба відділу капітального будівництва комбінату Лапи В. І.

Прокуратура Сталінської області повідомила, що рішенням нарсуду Лапу В. І. засуджено до 1 року ув'язнення.

★ Працівники Болехівського нарсуду (Станіславська область) повідомили редакцію про незаконне одержання грошей Городовиченком — адвокатом Болехівської юридичної консультації.

Заступник міністра юстиції УРСР т. Зайчук повідомив, що Городовиченка з адвокатури виключено.

★ Читачі з Меденичів, Дрогобицької області, поскаржились Перцеві на те, що завідуючий райвідділом охорони здоров'я Нагорний незадовільно керує відділом і зловживає своїм службовим становищем.

Після перевірки фактів, Нагорного виключено з партії й з роботи знято.

ГРУЗИНСЬКИЙ ГУМОР

БЛЫБЗЛ

«НІАНГІ» («Крокодил») — Тбілісі.

Мал. Дж. ЛОЛУА.

— Ти збожеволів! Пожалій хоч дітей!..
— Не заважай мені творити — я пишу колискову!..

Мал. Н. МАЛАЗОНІЯ.

— Дозвольте намалювати вашу дружину.
— Дякую, вона вже й так розмальована.

Мал. Г. ЛОМІДЗЕ.

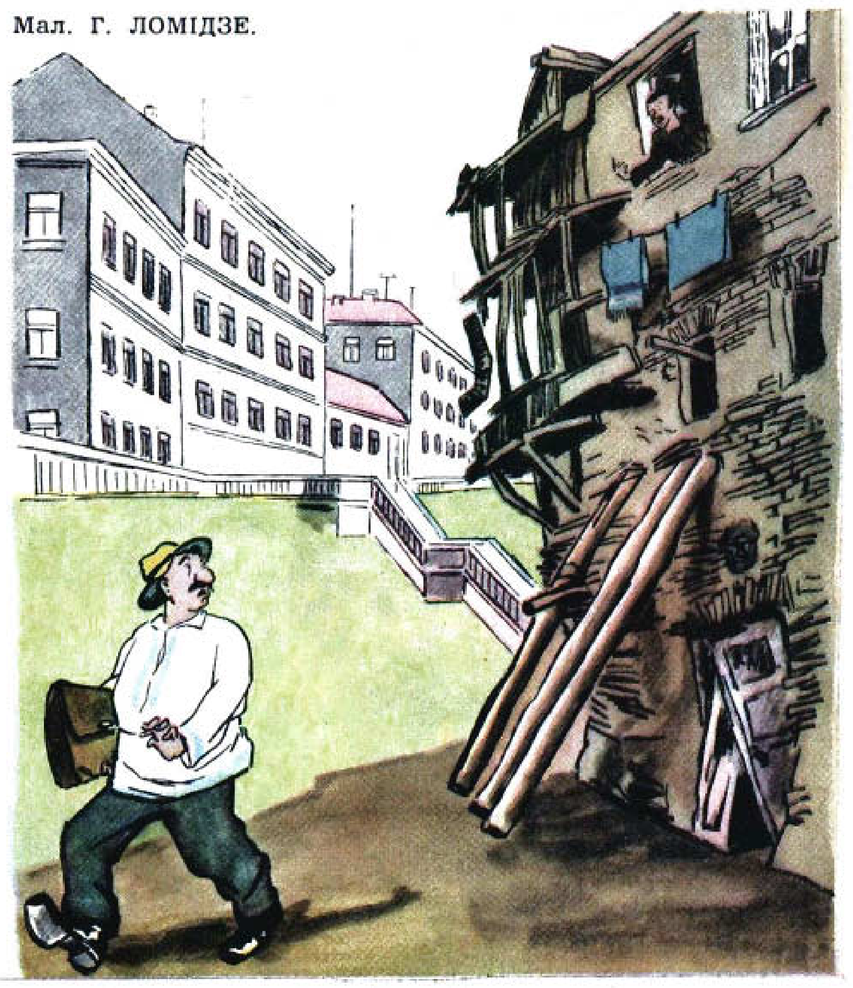

— Ви вже десять років кербудом працюєте, а до нас хоч би раз завітали...
— Що ви таке кажете? У мене ж дружина й діти.

Мал. Г. ПІРЦХАЛАВА.

— Навіщо ви принесли мені книгу скарг? Я ж її не просив!
— Пообідаєте, — попросите...

Мал. А. КАНДЕЛАКІ.

БЕЗ СЛІВ.

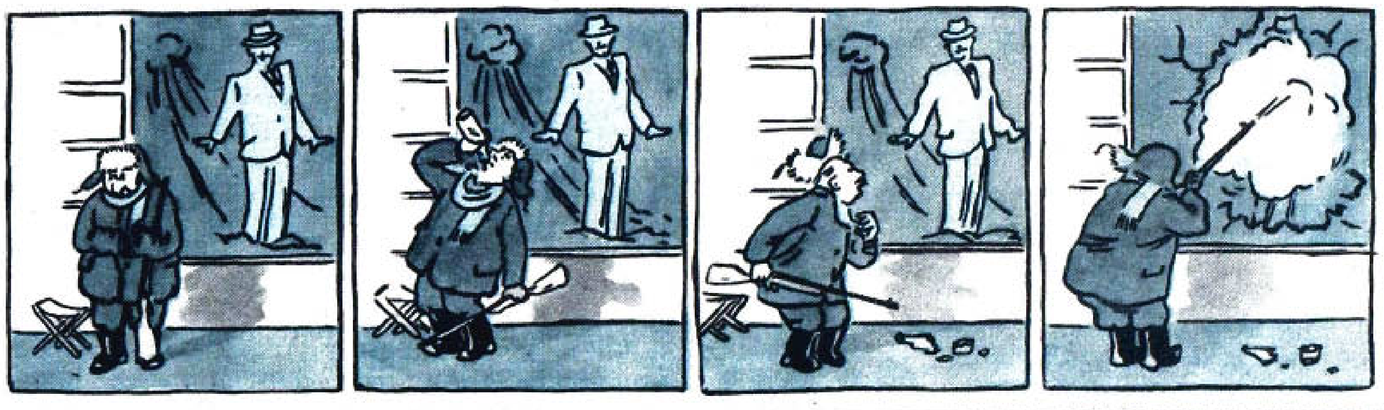

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (341) (на украинском языке). Підписано до друку 10.IX. 1956 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 15673. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4040. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

НОВОМОДНІ ПАНЧОХИ,

що складаються з самих дірок, обкиданих крученими вузлами,

ВИПУСКАЄ У ПРОДАЖ

Житомирська панчішна фабрика.

Товариші з Міністерства легкої промисловості УРСР,

СТЕЖТЕ ЗА МОДОЮ!

ЖДЕ ТРАМВАЙНА ЛІНІЯ

між селищами

НОВИЙ СВІТ і ВЕСЕЛЕ,

яку ми наполовину проклали,

стане до ладу

В ТИСЯЧА ДЕВ'ЯТСОТ ХТОЗНА-ЯКОМУ РОЦІ!

Поздоровлення просимо надсилати на адресу: Краматорськ, керівникам «Спецбуду» тресту «ДОНМАШБУД».

ПРИЙМАЄМО ЗАМОВЛЕННЯ

НА БУДІВНИЦТВО СТАВКІВ.

ДАЄМО ТВЕРДУ ГАРАНТІЮ

ЩО РОБОТУ В СТРОК НЕ БУДЕ ВИКОНАНО.

РОВЕНСЬКА БУДІВЕЛЬНО-МОНТАЖНА КОНТОРА ТРЕСТУ «УКРМЕХГІДРОБУД»

УТІК ВОВК

із лісу і заховався в густих бур'янах біля Новопразького Будинку культури (на Кіровоградщині).

НЕ БІЙТЕСЬ ВОВКА, товариші працівники райкомунгоспу,

СИДІТЬ В КАБІНЕТАХ!

ДО ВІДОМА ПАСАЖИРІВ

Відвідуйте дорресторан на станції БОЛЕХІВ, Львівської залізниці.

ШВИДКО! БЛИСКАВИЧНО!! ВЕСЕЛА ПРОГУЛЯНКА!!!

Двісті п'ятдесят метрів від поїзда до ресторану, двісті п'ятдесят назад та метрів п'ятсот по шпалах навздогін за поїздом!

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

всі пущені на вітер запевнення головн виконкому Луцької міськради т. Мізюка про те, що «найближчим часом» буде впорядковано Горохівську вулицю, на якій шофери щодня ламають автомашини.

МАРИНУЄМО

наряди на черепицю.

Найкращі відгуки про якість нашого маринаду можна одержати від Староушицького райвідділу охорони здоров'я, а також від ряду інших власників нарядів, датованих ще 1955 роком.

ДИРЕКЦІЯ ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ЧЕРЕПИЧНОГО ЗАВОДУ.